

2

LETNIK 41

OKTOBER

1932-1933

VSEBINA 2. številke: Pismo presvetlega knezoškofa dr. Andreja Karlina otrokom o Slomšku — S. Nescianda: Škof Slomšek — ljubitelj otrok — Vaš prijateljček — Venceslav Winkler: Polhi (Pesem) — Janez Pucelj: Otroci se pogovarjajo o koledarju — Marijin vrtec — Fr. Pengov: Ptičji dresen — Uganke — Drage hruške.

Angelček stane za vse leto Din 5.—.

Lastnik »Pripraviški dom« v Ljubljani. Urednik in upravnik Vinko Lavrič, Ljubljana, Kolezijska ul. 1
Tiska Jugoslovanska tiskarna (K. Čeč).

Ljubi otroci!

Gospod urednik!

Zelo sem se razveselil Vašega pisma, v katerem pravite, da boste prihodnjo številko Angelčka posvetili spominu velikega škofa A. M. Slomška. Prav je tako, saj obhajamo letos 70 letnico njegove blažene smrti. Ker tako častite našega najpečjega vzgojitelja in mladinoljuba, si boste gotovo prizadevali, da vcepitate pri vsem svojem vzgojnem delu, posebno pa še po Angelčku v srca mladine vse lepe nauke, ki jih je učil in mladini priporočal škof Slomšek!

Pri tej priliki pa bi rad, g. urednik, spomnil na Slomškega mlade čitatelje Vašega lista!

Dve svetinji sta, ki jih naj po Slomšekovem nauku mladina posebno skrbno čuva: sveta vera in beseda materina.

Kako lepo pravi Slomšek v svoji pesmi »Slovo Savinjskim planinam« o sveti veri:

V nebesa kažejo mogočni velikani,

V nebesa dvigajmo mi srce in oko!

Slovenec luč naj sveta vera bo!

O ljubezni do materinega jezika pa pravi Slomšek: »Ne sramuj se svojega ljudstva in ne pozabi svojega jezika, ki te ga je naučila tvoja ljuba mati. Beseda materina je živo znamenje materine ljubezni; kdor to znamenje zataji, matere vreden ni!«

Škof Slomšek pa je Vaš, ljubi otroci, posebno rad imel. On je ustanovitelj naše osnovne šole, v kateri se Vi in so se otroci pred Vami učili vsega lepega in potrebnega za življenje. Za otroke je napisal imenitno knjigo »Blaže in Nežica v nedeljski šoli« in mnogo drugih spisov. Povedal je pa tudi, da otroci pri svojem učenju ne smejo pozabiti na Jezusa, nebeškega ljubitelja otrok. Takole pravi: »Kakor pa daje le solnce zemlji toploto in luč, tako daje šoli pravega razsvetljenja in omike pomoč samo Bog — Jezus Kristus, nebeški ljubitelj otrok, — in kakor je bila blagoslovljena hiša Egipčana, v kateri je Jožef gospodaril, tako bo blažena le tista šola, kateri bo Jezus vsakega nauka začetek in konec.«

Slomšek je tudi napisal prelepo pesmico »Veselja dom«, kjer pravi, da je pravo veselje le v nedolžni otroški duši:

Poslednjič veselje šele zasledim,

Na vaško ledinco pridirjam za njim,

Glej, tamkaj z otroki prijazno igra,

Jim kratek čas dela, pri njih je doma.

Skrbite, ljubi otroci, da boste ohranili vedno nedolžnost v svojih srcih!

Slomšek je pa tudi svetniško živel. Hodil je po Jezusovih stopinjah, povsod dobrote deleč: tolažil je žalostne in vsem, ki so bili v stiski, je ljubeče pomagal.

Toda, če hočemo, da bò sv. cerkev Slomškega proglasila za svetnika, da bomo potem tudi Slovenci imeli svojega lastnega zavetnika v nebesih, moramo za to moliti. Radi tega Vas prosim, ljubi otroci, molite goreče in zaupno, da bo ljubi Bog stòril na priprošnjo svojega služabnika Slomškega čudeže, ki so potrebni za proglašenje blaženim in svetnikom! Molite vsak dan sledečo molitev:

Vsemogočni Bog, Oče luči, ki od Tebe pride vsak dober dar, in ki si nam v svojem služabniku škofu Antonu Martinu poslal tolikega učenika in pastirja, usliši naše pobožne molitve in poveljaj ga, da bo pred vesoljno sveto Cerkvijo prištet zveličanim. Po Kristusu Gospodu našem. Amen. Oče naš. Zdrava Marija. Čast bodi.

Vam, gospod urednik, Vašima listoma Vrtcu in Angelčku in vsem mladim čitateljem iz srca podelim svoj nadpastirski blagoslov!

*V Mariboru, dne 24. septembra 1952, ob 70 letnici smrti
A. M. Slomškega.*

Dr. Andrej Karlin, škof.

S. Nescienda:

Škof Slomšek — ljubitelj otrok.

Gotovo zna marsikateri izmed vas, mali čitatelji »Angelčka«, peti pesem »Preljubo veselje, oj kje si doma?« ali pa jo je vsaj že slišal peti. Ali pa tudi veste, da jo je zložil škof Slomšek ravno za pridne šolarje, da bi jim povedal, kako je ljubil nedolžno deco? Saj pravi:

Poslednjič veselje šele zasledim,
na vaško ledin'co pridirjam za
njim.

Glej, tamkaj z otroki prijazno
igra,
jim kratek čas dela, pri njih je
doma.

Še mnogo drugih otroških pesmi je napisal. Najdete jih v knjigi » A. M. Slomšek. Izbrani spisi za mladino«. Izposodite si jo v šolarski knjižnici in jo pazljivo prečitajte! Videli boste, koliko ljubezni in radosti je v teh pesmih.

Da, Slomšek je bil velik prijatelj otrok. Če je le mogel, jim je pripravil kako veselje. Tako je nekoč iznenadil malčke v Starem trgu z novimi jaslicami, ki jih je sam naročil za cerkev. Takrat še po mnogih cerkvah niso imeli jaslic. Lahko si mislite, kako je deca strmela, ko je na božič prvič ugledala prelepi hlevček z božjim Detetom, njegovo Materjo in sv. Jožefom, ob njem vesele pastirčke s čredo ovac. Kar oči so žarele mladini od sreče in zdelo se ji je, da je v Betlehemu. — Na škofovo željo so pozneje tudi v drugih cerkvah začeli staviti o božiču jaslice, najbolj za otroke.

Zelo se je škof Slomšek trudil, da bi se otroci čim več dobrega in lepega naučili. Toda tedaj pri nas še ni bilo slovenskih šol. Zato je Slomšek že kot kaplan in župnik ob nedeljah sam učil mladino in odrasle čitanja, pisanja, računstva in petja kar v župnišču. To mu ni bilo dovolj. Tako dolgo se je trudil, da so začeli po vsej slovenski zemlji ustanavljati šole, v katerih so se otroci mogli učiti v milem materinem jeziku.

Slomšek je bil tudi šolski nadzornik v št. Andražu na Koroškem. Tam je bil prej sedež lavantinskega škofa. Kako rad je zahajal Slomšek kot nadzornik med šolarje in kako so ga ljubili otroci! Komaj so čakali, da jih je zopet obiskal. Saj jih je pa Slomšek tudi tako lepo učil kakor nihče drugi. Najpridnejšim je vsakokrat daroval mične knjižice. Revnim učencem je preskrbel še obleke in obuvala in kar so drugega potrebovali. Tako srečen je bil med njimi, da je nekoč pol leta v vseh razredih poučeval verouk, ker je bil g. katehet obolel. — Ni torej čuda, da je mladina žalovala, ko se je škof Slomšek preselil iz št. Andraža v Maribor.

Mariborčanom se je vladika namah prikupil, posebno otrokom. Na svoj god je nekoč posetil svojega

prijatelja M. Glaserja župnika pri Sv. Petru pri Mariboru. Samo pozdravila sta se, nato je škof odšel. Gospod župnik je menil, da se pojde visoki gost nekoliko sprehajaj po prijazni okolici, a minul je dopoldan in škofa ni bilo odnikoder. Šele po opoldanskem zvonjenju se je vrnil v župnišče. Uganite, kje je bil! V šoli. »Med ljubimi otroki je moje največje veselje, tam najlepše obhajam svoj god«, tako je dejal župniku, ko ga je vprašal, kje se je mudil tako dolgo.

Veliko boste še slišali in čitali o škofu Slomšku, ko boste večji. Za zdaj to, da boste s srčno ljubeznijo praznovali sedemdesetletnico njegove smrti. Najbolj ga boste počastili s tem, če goreče prosite Boga, da bi bil naš veliki škof čimprej proglašen za svetnika. Trudite se pa tudi, da se uresniči na vas Slomškov rek:

Mladine najlepša lepota je ta: nedolžnost, ponižnost pa zlahtnost srca!

Vaš prijateljček.

Ljubil je sv. očeta tako zelo, da je hotel — gotovo Lse še spominjate — zanj zgraditi mogočno letalo, ko bi dorastel; sam je izdelal načrt tega letala, ki ga je hotel pokloniti Piju XI.

»Tudi tega papeža zelo ljubim, zato ker ima tako ime kakor papež, ki nam je dovolil zgodnje obhajilo; tako prijazno gleda, tako vseč mi je. Šel ga bom obiskat s svojim letalom, potem ga bom pa njemu podaril, da se bo lahko nad Vatikanom sprehajal.«

Sveti fantek je bil l. 1925 že v nebesih. Svetega očeta torej ni nikoli obiskal, a nekega dne so papežu v cerkvi sv. Petra poklonili drobni življenjepis o Gvidonu »Otroška duša«. Sveti oče je knjigo prebral in baje rekel: »Zapihljale so sveže sapice!«

10. Gvidončku govori blažena Devica.

Tri leta so že pretekla, odkar je Jezus Gvidonu rekel: »Kmalu te bom vzal k sebi.«

Kakor se zdi, deček ni pričakoval, da bo po maši dne 22. maja 1921 še tako dolgo živel. Če tako

majhnemu fantku, kakor je sedemletnik, kdo reče: kmalu, fantek gotovo ne misli, da bo to trajalo kar cela tri leta, ne res?

Vendar pa Gvidonu nikoli še na misel ni prišlo, da bi o Jezusovi besedi dvomil. Zagotovo je vedel, kaj ga čaka, zato je porabil vsako priliko, da bi se s smrtjo bolj spoznal in sprijaznil. Le pogledjte ga: Ko mu je umrl ded po materi, spleza na njegovo posteljo, ter mu s prsti brodi po laseh, po brkah...

Ko nekoč stika po podstrešju, izbrska odnekod mrtvaško lobanjo, ki jo je za časa Napoleona I. imel v svoji delavnici neki zdravnik, njihov sorodnik.

Z velikim veseljem jo obriše in očisti ter postavi na svojo mizo.

»Bog se usmili, Gvidon, ali si znorel!« mu reče vzgojiteljica.

»Morda ste le vi, gospodična, ker se bojite. Če že hočete ali ne, nekega dne boste tudi vi takale!«

V nekem drevoredu so mrtvo našli ubogo lastovičko.

»Markec, ali hočeš, da lastovko lepo pokopljeva?« Položita jo v jamico na lističe od vrtnice, kakor je mrtve ptičke nekoč pokopavala Terezika v Bvisonetih v Lizjeju.

Nekaj dni nato pridejo na obisk mali bratrančki.

»Joj, veste kaj,« pravi Gvidon, »pojdimo gledat, kakšen je človek po smrti!« Družbico dečkov torej pelje h grobu, kjer lastovko odkopljejo.

Ko Gvidon lastovko dvigne, so tovariši kaj malo navdušeni. Da bi njihovo nevoljo potolažil, jim reče: »Kajpada, lastovke nimajo duše, mi jih pa imamo.«

Čeprav torej Jezušček ni hotel še priti, je Gvidon vendarle njegovi besedi verjel in ga pričakoval.

* * *

(Dalje prih.)

Venceslav Winkler:

Polhi.

*Poskakavček Godrnjavček,
amerikave sorte mož,
šel je s košem mastnih polhov
v staro, staro mesto Lož.*

*Zbali so se ga Ložani:
To je pa prebita reč!
Razkropili so se v hiše,
skrili hitro se za peč.*

*Poskakavček Godrnjavček
je z nogo zacepetal:
Danes sem poštene polhe
videl šele prav za prav ...*

Janez Pucelj:

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

Vinotok — oktober

»Majerčkova pošta« je škripala v zarjavelih vzmeteh. Zakaj Tone Grahut je poskakoval na sedežu, vlekel Čudovanovo Liziko, ki je zapisana v »junakinje«, za kito in Zlatorepčevega Jurka, ki je zapisan v »junake«, za levi uhelj in lepo poudaril:

»Vinotok, vinotok,
pije ga že vsak otrok, vsak otrok...«

Zakaj kadar je Grahut komu nagajal, je bil tudi pesnik. To je bil uvod v pogovor o mesecu vinotoku.

Selanov Jože je pogledal Grahuta izpod obrvi in rekel: »Tudi zate ne bi bilo napak, če bi bil med »junaki«: o birmi sta oba z botrom vozila barko — samo ti iz vse šole!«

Tedaj je Tone Grahut mahoma izpustil Lizikino kito, kakor da je strupen gad, in levo Jurkovo uho, kakor da je žareč ogel, zakaj resno ga je bilo sram in sklenil je, da ne bo pil, dokler mu ne zrastejo brke.

»Vinotok je roženvenski mesec.«

»Posvečen je Mariji kakor majnik. Vsak dan bodo molili rožni venec med sveto mašo, potem bodo pa litanije Matere božje in blagoslov s sv. Rešnjim Telesom.«

»Zakaj pa se ta molitev imenuje rožni venec?«

»Zato, ker je tako lepa kakor venec, spleten iz samih rož,« je razložil Majerčkov Bernadek.

»Jaz imam rožni venec od Marije Pomagaj; teta so mi ga prinesli.«

»Jaz pa s Trsata, ki je še dlje! Botra so mi ga kupili.«

»Meni pa ga je prinesla sestra prav iz Rima; sam papež so ga blagoslovili!«

»Naj ga blagoslovi, kdor če; glavno je, da je blagoslovljen in da ga lepo molimo,« je odločil Selanov Jože, nekolikanj nevoščljiv, da nima tudi sam rožnega venca s kake sloveče božje poti, ampak le doma blagoslovljenega, ki so mu ga dali župnik za Miklavža.

»Blagoslovljen mora biti, da dobimo odpustke, to je glavno,« je povzel Jože.

»Kakšne odpustke?« vpraša Jerčkina Špelica.

Grahut je pri priči pozabil na ukor, ki ga je bil požrl s toliko težavo, in prasne: »Take, ki se prinesejo s sejma: konjičke pa punčke pa petelinčke, ki jih Ribničan razstavi!«

»Ti si prismojen, Grahut! — Z odpustki se nam nekaj odpusti; to že beseda pove.«

»Greh se nam odpusti,« hoče Grahut popraviti prejšnjo neprilичno šalo in pokazati, da tudi on kaj ve in ni kar tako.

»No, zdaj si še le pokazal, da nič ne veš! Greh nam Bog odpusti, če gremo lepo k spovedi. Pa tudi že prej nam ga Bog odpusti, če se ga kesamo zato, ker smo z njim Boga žalili in je Jezus toliko trpel.«

»Saj! Takemu kesanju pravimo popolno kesanje. Jaz ga obudim vsak večer.«

»Saj ga tudi jaz!«

»In jaz! Saj so rekli gospod, da naj tako kesanje vsak večer obudimo. In tudi če bi bil kdo naredil veliki greh, pa se kesa s takim popolnim kesanjem, bi ne prišel v pekel, četudi ni še bil potem pri spovedi,« je razlagal Jože.

»Kaj pa se nam potem odpusti z odpustki?« vpraša Majerčkov Bernadek.

»Kazni v vicah! Kazni v peklu Bog vselej z grehom odpusti. Kazni v vicah pa Bog ne odpusti vselej vseh pri spovedi. Odpušča pa nam te kazni z odpustki.«

»Kako pa dobimo odpustke?«

»Kdor hoče dobiti odpustek, ne sme imeti velikega greha, potem mora lepo zmoliti tisto molitev, za katero je kak papež dal odpustek. Seveda mora tudi želeti, da bi odpustek res dobil. Kdor tako pobožno moli rožni venec, ta dobi lahko silno mnogo odpustkov. Za vsako jagodo je en odpustek!«

»Kaj pa, kadar jagod ni, pozimi?« je zaprosil poučenja Bečajev Cilo, ki je šele začetnik in ni kdovekaj razumel teh učenih pogovorov.

»Ha, ha, ha, ha, ha,« so vsi prasnili v smeh, Grahut je od veselja tolkel špelico po hrbtu, Cilo se je pa razlil v jok.

»Pri nas molimo rožni venec vsak večer. Jaz ga molim naprej!« se je pohvalil Bernadek, ko se je Bečajček nekoliko potolažil.

»Pa menda prav hitro! Ponekod ga molijo tako urno, da se sliši samo: Jezus pa: Amen.«

»Pri nas se sliši tako, kakor če bi odgovarjali: Smrt na ramo!« je pojasnil Grahut, da so se vsi zasmeli, razen Jožeta, ki je učil: »Ta mesec moramo rožni venec posebno lepo moliti. Ta mesec je posvečen kraljici presvetega rožnega venca in se začne z nedeljo svetega rožnega venca!«

»Konča se pa z nedeljo Kristusa kralja!«

»Ti si pa učena, Lizika!« je rekel Jože skoraj malo nejevoljno, da ga je deklica prehitela. »Sedanji papež Pij XI. je zaukazal ta praznik Kristusa kralja. No, kdo pa ve, zakaj je Jezus kralj?«

»Zato, ker je! Saj je že angel Gabriel oznanil Mariji, da ne bo kraja Jezusovemu kraljestvu!«

»In modri z Jutrovega so tudi vprašali Heroda, kje je novi kralj, ki se je rodil, da je bil Herod ves preplašen.«

»Herod je bil velik falot?« je pojasnil Grahut.

»In ljudje so klicali Jezusa: Sin Davidov, usmili se nas! David je bil imeniten judovski kralj. Bil je najprej pastirček, pa je s kamnom iz prače ubil Goljata, ki je bil silno velik.«

Grahutu so pri prači oči kar zažarele: »Jaz bi ga bil zadel kar brez prače s samo roko, tistega Brdavsa.«

»Potem pa je David postal kralj in iz njegove žlahte je Marija. Jezus je pa Marijin. Zato so mu rekali: Sin Davidov.«

»In sam je rekel pred Pilatom, ko je bil ves krvav in je imel trnjevo krono, pa ga je vprašal Pilat: Ti si kralj? in je Jezus rekel: Jaz sem kralj!«

»Seveda je kralj! Zakaj pa molimo v veri: Sedi na desnici Boga Očeta, vsemogočnega? Jezus je kralj nebes in zemlje,« je zaključil Grahut, da so ga vsi pogledali, zakaj niso bili vajeni takih besed iz njegovih ust.

»Saj, otroci! Jezus je kralj, Marija je pa kraljica!« so se oglasili Majerčkova mati Neža, ki so vse to skrivaj slišali.

»Po Mariji pridemo k Jezusu!«

Marijin vrtec.

Marijin vrtec na Koroški Beli. Tudi pri nas smo ustanovili pred par leti Marijin vrtec. Čez pol leta po ustanovitvi smo se jako zveselili, ko smo zbrani pred župniščem v sprevodu odšli v cerkev. Po kratkem nagovoru nas je bilo sprejetih okoli 120 otrok. Na isti dan smo priredili v društveni dvorani KPD pretresljivo igro »Indijski siroti« in šaljivo »Zgagice in zgagice«. Od tega dne dalje se vedno zbiramo vsi srečni vsaka dva tedna v župnišču, enkrat dečki, drugič deklice. Tu nam g. katehet pripoveduje razne zglede iz življenja svetnikov, dečkov in deklic, ki so se posebno odlikovali v krščanskem življenju. Zdaj čitamo »Gvidona«, pripravljene pa imamo še lepe stvari. Pa še kaj smešnega zvemo pri sestanku.

Predvsem skrbimo za dušo, pa tudi na telo ne pozabimo. Dobro smo se pripravili na vse letne čase. Poleti delamo izlete in igramo nogomet, pozimi pa smučamo. Hodili smo na razne krajše izlete v planine, kjer so nam šli jako v slast žganci in mleko, a najbolj smo se veselili, ko smo zvedeli, da gremo o počitnicah na Martuljek, kjer bomo ostali ves teden. Težko smo pričakovali dan odhoda.

Odpeljali smo se z avtomobilom. Vsako jutro nas je vabil zvon v prijazno kapelico k sv. maši. Skoro vsak dan smo bili tudi pri sv. obhajilu. Po sv. maši smo šli na razne izlete. Hitro je potekel teden in avto nas je zopet odpeljal proti domu. Večkrat se z veseljem spominjamo tistih lepih dni.

Vsako četrto nedeljo v mesecu pa imamo skupno sveto obhajilo. Vsako tretjo pa tudi pojemo pri glavni službi božji. Vsako leto je sprejem v mesecu maju. V cerkev gremo v sprevodu za zastavico, ki jo ima Marijin vrtec. Da bi nas tedaj tudi slišali, kako lepo zapojemo. Res, lepo je v Marijinem vrtcu, zato vabimo vse dobre dečke in deklice, da pristopijo vanj. Pozdravljamo vse Marijine otroke. — Marijin vrtec Koroška Bela. — Napisal Arnež Anton.

Marijin vrtec v Žužemberku. Gospod urednik! Ko bi Vi vedeli, kako sem srečna, ker sem tudi jaz rožica Marijinega vrtca! Vsak mesec imamo shod, ki se ga vedno zelo veselim. Vselej se na shod Marijinega vrtca lepo pripravimo. V soboto popoldne gremo k sv. spovedi, v nedeljo hitimo v cerkev, da prejmemo v svoja srca Jezusa. Sonce sreče sije v naše duše, ko se vračamo domov z Jezusom. Popoldne se zberemo v dvorani KPD. Polna dvorana nas je. Pred nami je lep oltar, na njem med cveticami kip Marije Device. Ko pridejo gospod katehet, zadonijo po dvorani Marijine pesmice: »Življenja cvetke trgamo«, »V naših srcih, o Marija«, »O, vstani zarja za gor«, »O Marija, naša Mati«, »Dajte hribi in doline«, ali katera druga. Nato molimo, potem pa poslušamo govor gospoda voditelja, ki nas opominja, naj bomo lepe rožice v Marijinem vrtcu. Slišimo tudi večkrat žalostne zgodbe ruskih otrok, kako so nesrečni, ker ne smejo ljubiti Jezusa in Marije. Veliko smo zanje molili in darovali nad 1000 sv. obhajil. Po govoru zopet molimo, zapojemo več Marijinih pesmi, potem pa hitimo domov. Doma pa pripovedujemo, kaj smo pri shodu slišali. (To je najbolj prav. Ur.)

Gospod urednik! Prav lepo se Vam zahvaljujemo za Vaš trud, ki ga imate z urejevanjem Angelčka. Zelo radi ga imamo. Sto nas je že naročenih nanj. Zgodba malega Gvidona nam je zelo všeč. Vsi otroci Mar. vrtca v Žužemberku Vas vdano pozdravljamo in Vam želimo pri delu veliko božjega blagoslova. — Mervar Mirica.

Fr. Pengov:

Ptičji dresen.

Nekega dne navsezgodaj se poda stara čarovnica v gore, da bi tamkaj čarala in si nabrala zdravilnih želišč. Proti poldnevu se vrača domov in sreča ptičji dresen, — ki ga je povsodi dovolj, neznansko mnogo pa po njivah ljubljanskega barja — znani sitni plevel, ki je bežal skoro brez sape v hribe.

»I, kam pa tako bežiš, ptiček moj?« se zanima čarovnica. »Kakšna nesreča pa te priganja na to rakavo pot?«

Dresen odgovori: »Pri milem Bogu, mamica, tam doli v ravnini mi ni več obstati. Kolikorkrat kmet koplje in okopava, vselej tudi pleve in ruje, kar le more. Takrat me trga in mrcvari in davi in me skuša odstraniti prav s koreninami vred. Zato mi ne preostaja drugega, nego bežati in si poiskati mirnega prostorčka, kjer bom lahko uspeval in se množil.«

Čarovnica pa je bila popolnoma drugačnih misli: »Ptiček, le urno vstani in nazaj v domovino! Dobro si vbij v glavo: Kjer mnogo okopavajo in plevejo, tam vse boljše rase in korenine se lažje razpredajo. Saj vendar pravi pregovor: Gorje samemu! Gorje stvari, za katero se nihče ne briga!«

Dresen se vrne in od tistega dne ga najdeš povsodi: po njivah in travnikih, po vinogradih in vrtovih — z eno besedo: povsodi je, kjer si ga ne želiš in težko ga je popolnoma zatreti.

Uganke, skrivalice in drugo.

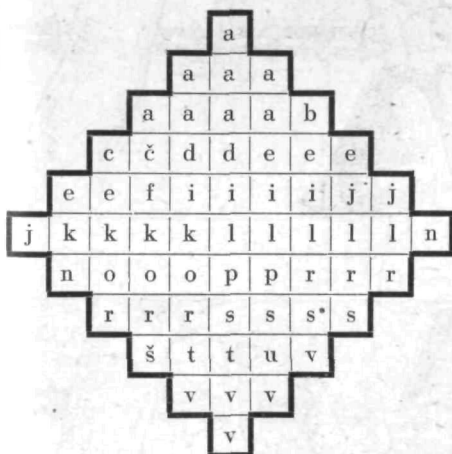
1. Tarča.

(Čampa Ivan — Bloke.)

2. Demant.

(Zupančič Stanko.)

1. soglasnik
2. predlog
3. ptica
4. trg ob cesti Domžale—Celje
5. sedež banovine

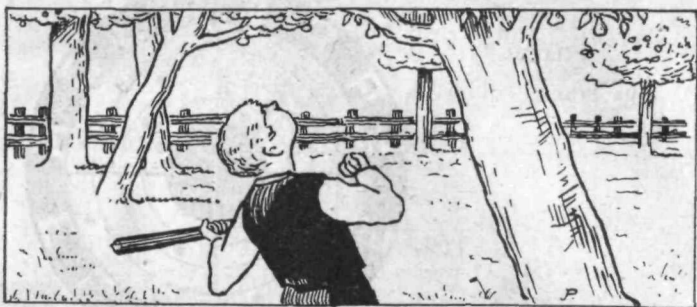
7. ki delo vodi
8. uradnik pri sodniji
9. mladinski list
10. zver
11. soglasnik

Od zgoraj navzdol: ime slovenskega pisatelja;
6. njegov rojstni kraj.

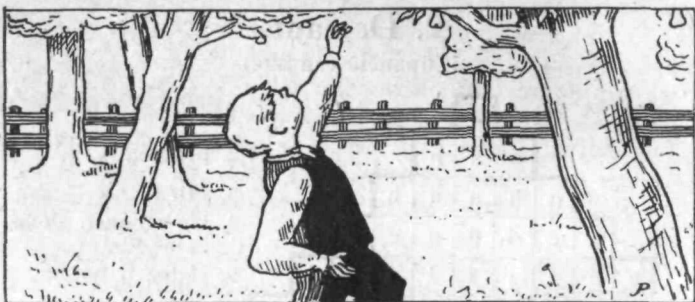
3. »R« je na travi, »K« joj je travi.

Imena rešilcev in rešitve septemberske številke pridejo novembra.

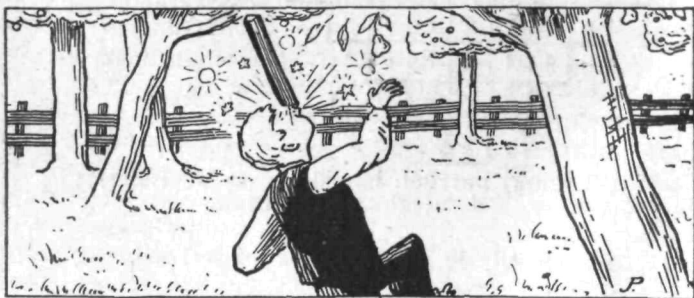
Drage hruške.

Ena, dve

tri

Aj, au — boli, skeli!